

ЯГІДНИЙ ПОХІД

Звірі парку Андерхіл – це невтомні шукачі пригод. Особливо завзятими дослідниками є лінивець Леслі та броненосець Лео. Ці двоє просто обожають блукати лісом у пошуках смаколиків. Броненосець має відмінний нюх, тож легко знаходить найбільш стиглі ягоди. А Леслі, маючи енциклопедичні знання про флору, завжди підкаже де які рослини шукати, з чим їх краще готувати й чи взагалі можна їсти.

Одного разу друзі знову пішли у похід. Броненосець хотів знайти найароматніші ягоди. Все тому, що наближалось день народження його мами, тож Лео планував спекти ягідний торт.

– Дивись, яку я корзину приготував! – каже броненосець, – Не можу дочекатись, коли її наповнимо чорницею, малиною та ожиною.

– З цим завданням ми легко впораємось. Он за тим пагорбом є великий ожинник і малинник. А біля струмка знаю місцину, яка огорнула чорницею наче килимом. – відповів Леслі,

– Але цими ягодами нікого не здивуєш. Треба щось особливе! І в мене є ідея! – впевнено заявив лінивець і потяг кудись товариша.

Броненосець довірився і попрямував за другом. Через декілька хвилин звірі зупинились біля високого дерева, на якому росли дивні подовгуваті ягідки.

– Це шовковиця! – промовив Леслі, – Вона солодка і дуже корисна.

– Це те, що треба! Але ж як її дістати? Вона росте так високо! – розчаровано промовив броненосець.

Плоди шовковиці справді росли на самому чубку дерева. Невисоким Лео та Леслі дістати їх було не під силу. Примирившись із цим фактом, друзі пішли лісом далі.

Назбиравши цілий кошик вітамінів, звірі вже збирались розходитись, аж тут броненосець натикнувся на пишній кущ із червоними ягодами.

– Глянь, які красиві грона! – вигукнув Лео.

– Е ні, друже! Навіть не думай до них тор-

катись!, – застережив товариш, – Це вовчі ягоди. Вони отруйні.

– Шкода, – засмучено промовив броненосець.

На цьому друзі попрощались і кожен пішов у сторону свого дому.

Тільки-но Лео пройшов декілька метрів, аж тут чуто: гуп-гуп, гуп-гуп.

– Що це? Аж земля трясеться! – подумав Лео, – Краще зариюсь у нірку від біди подалі.

Так і зробив. Через хвилинку броненосець був в укритті.

Гуп-гуп. Гуп-гуп. Тупів приближався. Лео було страшно й, водночас, дуже цікаво хто ж це. Він висунув мордочку і побачив величезного мамонта, який своїм хоботом зривав соковите листя з дерев. Броненосець чув багато історій про мамонта, але вживу зустрів його вперше.

Велетень пройшов схованку, не помітивши малого боягуза, і попрямував до куща із червоними ягодами. Очевидно, вони теж його зацікавили.

– О ні!, – подумав броненосець, – Їх ж не можна їсти!

Мамонт вже був потягнувся хоботом до куща, аж раптом чує позаду себе:

– Не їж їх! Це вовчі ягоди. Вони отруйні!

Звір обернувся і побачив у декілька разів меншого за нього звіра, який стояв неподалік.

– Дякую тобі! Ти врятував мене! Я Вуллі. А тебе як звати? – запитав мамонт.

– Я Лео, – тремтячим голосом відповів

броненосець.

– Ти що мене боїшся?

– Якщо чесно – так, є трохи.

– Дивина! Боїшся, але наважився врятувати. Та ти, друже, справжній герой. Ти не

тільки переборює свій страх, а й прийшов на допомогу незнайомцю. Такий вчинок заслуговує на повагу.

Броненосець аж зникнув. Йому було дуже приємно чути такі слова. І що найцікавіше –

